

6085 Enefte Beh. af Forsl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1875 til 31. Martz 1876. 6086

hidtil fulgte Fremgangsmaade afhjælped; men saa stærk og saa stor har Flertallets Brede paa Ministeriet været, at det har kunnet sluges ogsaa den Kamel. Der er gaaet adskillige Smaabyr med. Selv den lille mærkelige Anmærkning om Noddy Fjords Inddæmning, som dog ikke synes at være vigtigere, end at det nye Flertal gjerne kunde have offeret ogsaa den paa deres nye ægtefabelige Altar som Forsoning til Guderne, selv den have de ærede Herrer af Mindretallet fundet sig i, uagtet der virkelig bagved denne lille Anmærkning skjuler sig et ikke ganske ringe konstitutionelt Princip. Hvis det er rigtigt at sætte Lønningstbestemmelser ind paa Finantsloven, og det gaar jo nu Mindretallet ind paa, saa er der ikke noget stort at bebrejde Regjeringen. Men det ærede Medlem var jo ogsaa aabenhjertigt nok til at sige, at den egentlige Grund laa for ham og Andre, der fulgte ham, deri, at de ikke vilde staa paa Valgtribunerne og forsvare Realiteten af det Forslag, som nu Lands-thinget har indsat. Dette stemmer ikke ganske med, hvad de ved andre Leiligheder have forkyndt om den fuldstændige Uafhængighed og kraftige, stærke Overbevisning om det Rette, hvorefter man handler uden at spørge, om det er hensigtsmæssigt ved et forestaaende Valg at tage det som Fane. Men dersom man finder, at Banskeligheden ligger deri, at Regjeringens og Landsthingets Forslag gaa for vidt, at Tillæget er for stort, at det gaar for højt op, saa havde Veien dog neppe været den at indgaa en Forbindelse med det Flertal, som man hidtil har bekæmpet, og staa en Streg over sin principielle Menighed med det for at kunne finde en Udvei fra Dieblikkets Møjsommelighed, men den havde da været den simple Fremgangsmaade at stille et saadant Ændringsforslag til det fra Regjeringen og Landsthinget fremkomne, som tilfredsstillende Mindretallets egen Overbevisning om det Rette. De 3,200 Kr., der her ere satte som Grændse for Lønningstillæget, repræsenterer ikke Anskuelser hos de Herrer, der nu have sluttet sig til Flertallet. Det er ikke det, de anse for rigtigt. (Dinesen: Det er Regjeringens heller ikke!) Regjeringen selv har stillet noget ganske andet op, Regjeringen gaar til 8,000 Kr. At der ved tidligere Leiligheder har været Situationer, hvor det kunde se ud, som om den kunde blive nødt til at nøjes med enten 2,400 eller 3,200 Kr., har her Intet at sige. De Herrer af Mindretallet, det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) selv, kunne neppe mene, at den rette Grændse for Lønningstillæget er 3,200 Kr., det vilde i alt Fald ikke

stemme med tidligere Udtalelser af de ærede Medlemmer. Men naar det altsaa ikke er Tilfældet, saa forstaar jeg ikke, hvorledes de Herrer have kunnet, blot fordi de misbilligede den taktiske Bevægelse, som Ministeriet havde foretaget, derfor staa en Streg over hele den principielle Forfælg, som bestod og formentlig fremdeles bestaar mellem dem og Flertallet; thi derved have de i Virkeligheden svigtet den Magt, der staar som Værer af den konstitutionelle Anskuelse, de ville forsvare. De Herrer have ved deres Optræden maasse tilfået at ramme Ministeriet, men de vide ikke, i hvilken Grad de ville komme til at ramme Lands-thinget. Det er allerede blevet fremhævet idag, at Slaget meget let kan komme til at ramme et andet Sted, end man egentlig havde tilfået, og det forekommer mig, at, ligesom de Herrer med Jøie bebrejde Regjeringen, at den er kommen enten for tidlig eller for sildig med sit Omslag, saaledes kan man sige akkurat det Samme om Mindretallet selv: dets nye Pagt er sluttet enten for tidlig eller for silde. Dersom Dnsket var at bringe disse Punkter til en klar konstitutionel Afgjørelse, saa havde det været den naturlige Veie for Mindretallet at indtage den passive Holdning, hvormed det ærede Medlem fra Storeheddinge (Savenius) talte, saa havde det ventet, indtil der forelaa en virkelig definitiv Situation, altsaa indtil Fællesudvalget. Men nu have de paa et af Sagens Udviklingsstrin bundet sig paa en saadant Maade, at de have forstyret den Ligevægt af Kræfter, som hidtil har fundet Sted, og som nogenlunde har været istand til at holde den store Forvirring Stangen, der vilde være opstaaet, dersom Flertallet i denne Sal havde kunnet raade alene. Dette forekommer mig at være en taktisk Feil, fuldt saa stor som Ministeriets, og i samme Dieblik man begaar en saadan Feil, bør man hellere være skaansom end streng i at bedømme den Feil, der er begaaet af Andre. For mig stiller Sagen sig saaledes, at vi for Dieblikket kun have at stemme om Realiteten af de Punkter, der ligge for. Hvorledes Sagens videre Udvikling vil blive, veed Ingen af os. Stemme vi her saaledes, at Finantsloven forandres, gaar den tilbage til Lands-thinget. Det vil da bero paa Landsthingets Beslutning, om Finantsloven dermed er færdig, eller om den skal gaa ind i et Fællesudvalg, og før dette Standpunkt er naaet, tror jeg ikke, at der er nogen Opfordring til at gaa ind paa de forskjellige Konsekventer, som man i mine Tanker har været lidet for hastig til at udmale. Jeg anser det i dette Dieblik for rettest alene at stemme over